

land og Amerika, fra Vest, Syd og Øst, overfor hvilke nøjagtig samme Forhold gør sig gældende. Kullene er blot det mest eklatante Eksempel og maa særlig fremdrages, fordi det er den afgørende Basis for hele vor Økonomi og vor Samfundsvirk-somhed. Tidspunktet er ganske sikkert inde til at tage dette Spørgsmaal aktivt op, og man maa her henvise til, hvorledes det danske Landbrug og dermed altsaa Danmark under Krigen, navnlig i dens første Aar, tog saa vidtgaende Hensyn til det engelske Marked, medens man andre Steder kunde have opnaaet langt større øjeblikkelige Fordele — saaledes som f. Eks. Holland ikke betænkte sig paa at gøre. Danmark holdt imidlertid ved den gamle Forbindelse, fordi man lagde Vægt paa at vedligeholde den, og fordi man fandt, det var en retfærdig og klog Foranstaltning. Den engelske Blokade-minister fremsatte da ogsaa den Gang officielle Udtalelser, hvori han komplementerede Danmark, fordi vi havde opretholdt vort gamle Marked selv med Tab af mange Millioner, som han sagde. Nu skulde det dog ikke gerne være Belønningen fra engelsk Side for denne Offervillighed og denne Forstaaelse fra vor Side, vi nu møder i den engelske Stats Optræden overfor vore Landbrugsprodukter og vor Kulforsyning. Naar nu til disse ydre Forhold kommer hele vort Lands særegne økonomiske Struktur, nemlig vor Stilling som Forædlingsland, dette Forædlingsland, der af Produktionens 3 Hovedfaktorer, Raastoffer, Arbejde og Kapital, hovedsagelig er henvist til Arbejds-momentet, vil jeg gentage det, som jeg tidligere har haft Lejlighed til at fremsætte fra dette Sted, nemlig Ønsket om en økonomisk Kommission til nærmere Udredning af disse Forhold som en efter min Mening højst fornøden Basis for alle vore handels- og toldpolitiske og ikke mindst handelspolitiske Dispositioner. Og jeg vil meget gerne gentage min Advarsel imod at tro, at disse Problemer, selv om de i sig selv er internationale, kan løses efter en international Receipt. Det kan de ikke. Vi maa løse dem paa Basis af vore egne Forhold og vore egne Midler.

Hvad nu selve Valutasituationen angaar, falder den væsentlig i 3 Hovedafsnit. De høje vestlige Valutaer fordyrer vore Raavarer, idet vore Eksportvarer Vest fra desværre overvejende er Raavarer, og der-

med altsaa vor hele Produktion. Samtidig undergraver den lave sydlige, tyske Valuta vor Industri ved Konkurrence med færdige Varer, idet det hovedsagelig er saadanne, vi faar fra Tyskland, efter at Versailles-Fredstraktaten har beslaglagt alle Tysklands overskydende Kul andetsteds hen. Naar en Mark er 10 Øre i Tyskland, og naar Tyskerne har deres Kul til $\frac{1}{10}$ af, hvad vi betaler, og naar Tyskland betaler sine Arbejdere 30—40 Øre i Timen, medens vi betaler 2 Kr. 25 Øre; vil man kunne gætte sig til, hvorledes vor Konkurrenceevne staar i denne Forbindelse. Jeg vil atter her kun fremdrage disse Tal for at vise Alvoren og Dybden i Problemet. Der vil sikkert senere blive Lejlighed til at komme anderledes ind paa disse Spørgsmaal, naar hele Valutaspørgsmaalet skal drages frem. Det vigtigste Moment er maaske dog, at hele denne Situation med den dyre Valuta forarmer hele Landet, forarmer alle For-muer; nedskriver alle Kapitaler og alle Værdier. Paa disse Felter; hvor det ikke er muligt at regulere, saaledes som man kan regulere Priser paa Varer og Lønninger for Menneskene — og jeg vil der blot henvise til vore Kreditforeningsobligationers Kurser, for at enhver kan se, hvad det betyder for Erhvervslivet —, er det navnlig Usikkerheden, den, der følger af Mangel paa Stabilitet i Kurserne, der gør sig gældende, saaledes at enhver Forretning omtrent bliver en Spekulation, som til sidst ingen tør vove sig ind paa, og som derfor betyder en Lammelse af Erhvervslivet.

Jeg har ikke ønsket at gaa i Detailler med disse Betragtninger, men jeg vil dog gerne paa et enkelt Omraade gøre mig til Talsmand for og henlede den højtærede Regerings Opmærksomhed paa Forholdene i Nordslesvig; hvor Konkurrencen Syd fra rammer den i Forvejen haardt betrængte Industri og det lokale Haandværk, idet navnlig Flensborgs Indflydelse gør sig gældende paa en meget uheldig Maade. Naar saaledes Bogtrykkerne paa denne Side af Grænsen giver en Løn af 100 Kr. pr. Uge, medens Flensborgbogtrykkerne giver 200 Mark altsaa 20 Kr.; vil man forstaa, at det er umuligt for den nordslesvigske Bogtrykker at konkurrere med ham. Og som det gaar her, gaar det paa alle Omraader, saaledes at Flensborg for Tiden er en alvorlig økonomisk Fare for Nordslesvigs